

„Ah, ne“, je odgovoril Jernejček, „če bi bil to storil, bi me bil Roger gotovo ubil.“

Volbenk ni hotel več prigovarjati dečku, ker je uvidel, da bi bilo vse zaman. Šel je v kuhinjo in skuhal preprosto in revno večerjo, ki je pa Jernejčku tako teknila kot najbogatejša jed.

Po večerji je raztresel Volbenk nekaj slame po izbi — in Jernejček je padel do smrti utrujen nanjo.

Kmalu je zavladal mir po revni sobi — oba stanovalca je objel trd spanec . . .

Iz raznih stanóv.*)

(Speval Taras Vaziljev.)

Čevljar.

Jaz sem čevljarski vajenec,
Ubožen, nepoznan;
Čevljarnica je ves moj svet,
V nji bivam noč in dan.

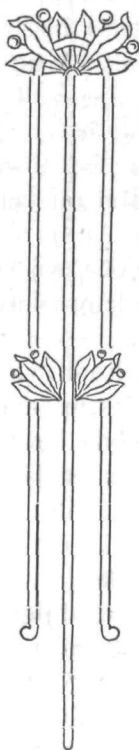
Tu pojem kakor ptica si,
Tu brez skrbi živim
In zbijam, likam sred kopit,
Da trd zvečer zaspim.

Ko pa nedelja pride spet,
Pod milo grem nebo,
Za božji svet, za kras njegov
Takrat odprem oko.

Mizar.

Mizar od mladih nog sem že,
Kot oče moj je bil;
Zibelko, rakev naredim,
Kot me je on učil.

Kadar gotova rakev je,
Pa križ ji naredim,
Ter mrtvemu sladak pokoj
In večni mir želim.

Ko delam rakev, pa stoji
Za mano smrt s kosó,
Mi zre v obraz in šteje jih —
Kedaj dovelj jih bo.

Kovač.

Jaz sem pa sajasti kovač
In ni stanu me sram;
Umazan sem in pa ubog,
Prav malo vem in znam.

Tovariš moj je stari meh,
Ki ogenj piha mi,
V železa klin pa kladivo
Krepkó udriha mi.

Aj, eno prošnjo še imam
Do Bóga večnega:
Da bi ostal še zdrav, krepak
Do dneva srečnega:

Ko bridke meče bom skoval
Za čili mladi rod,
Da ž njimi pot sovražnikom
Pokaže: Hajd, odtod!

*) Priobčujemo to zbirko pesmic v veseli nadi, da bo dobroporabna na mladinskih odrih (n. pr. ob šolskih izletih) in da bo vzbudila mnogo zabave, če nastopijo deklamatorji stanu primerno oblečeni. Morda se na to zbirko ozró tudi naša mladeniška društva.

Tesar.

Še Jožef, Jezusov rednik,
Je priden bil tesar;
Je tesal Peter Véliki,
Mogočni ruski car.

Nam sveti Jožef je patron,
Varuje nas nezgod,
In k njemu vselej molimo,
Kadar gremó na pot.

Ko pa življenja zadnji dan
Mi mine nad zemljó,
O prosí, Jožef, Jezusa,
Da vzame me v nebo!

Pastir.

Gori pod gorskim slemenom,
V mirnem okrilju planin,
Je kočica moja iz dračja
Brez mize, peči in brez lin.

Mirno krog kočice čreda
Pase se leto in dan;
A pesem se moja razlega
Čez gorske čerí in ravan.

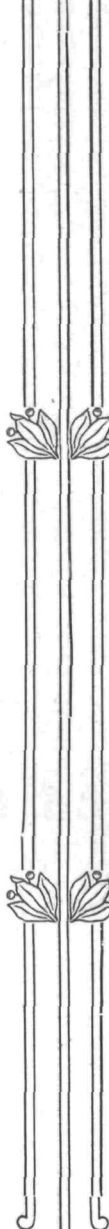
Kadar pa strela udarja,
V kočó grem molit pastir,
In Bog me varuje in lije
Mi v dušo tolažbo in mir.

Vojak.

Ponosno stopamo vojaki
Po beli cesti sred poljá,
Pokonci gremo in v koraki,
Kot bil en mož bi truma vsa.

Pred nami svitel častnik jaše,
V rokáh pa sabljico drži,
Karkoli moštvu on ukaže,
Storimo mi na en, dve, tri.

A kadar tromba se oglasi
In kliče nas v sovažni boj:
Takrat je jok v najzadnji vasi,
Premili dom, oj Bog s teboj!

Krojač.

S „šivankarji“ krojače
Ves svet nas psuje,
Prav redko kdo spoštljivo
Nas imenuje.

A vendar sem vojak bil,
Zrl tri cesarje,
Kraljic pa na stotine —
Kaj nič to mar je?!

Naj kdo mi še kaj reče —
Pa ga izkožim,
Če ne, se pa k cesarju
Na dvor pritožim.

Ribič.

Zelena reka — ves moj svet,
In čolnič — moja kočá,
Za vaju naj mi žive dni
Plamti ljubezen vroča.

Po reki mreže, trneke
Že mnogo let nastavljam,
In kadar lov bogata je,
Boga za to proslavljam.

V čolničku sredi teh valov
Življenje celo bivam,
Gotovo enkrat vrh vodâ
Še zadnji sèn zasnivam.

Oglar.

Sredi šumečega gozda
Kočica črna stoji,
V nji pa oglar zadovoljno
Samotno življenje živi.

Meni je gozd domovanje,
Drevje edini zaklad,
Dobra mi volja tovariš,
Ki vsekdar tolaži me rad.

Oglje pod kôpami kuham,
Molim, pošteno živim;
Upam, da Bog me po smrti
Ne vrže spet v ogenj in dim.

Mešetar.

Od sile tehten je naš stan,
Še bolj beseda naša;
Kar mi rečemo, to velja,
Vsak nas za svet povpraša.

Mi hvalimo in grajamo,
Mi delamo dobičke;
Ljudje imajo nas, mi nje
Za tapce in osličke.

Ko malo več prislužimo —
Tokrat pa kar po vinu . . .
A nekaj pač obljubimo
Svetniku Valentinu.

A včasih spet pozabimo,
Prav kot na sol kofetar —
Na sodnji dan pa reče Bog:
„Mešetar je — mešetar!“

Dijak.

S knjigami in zvezki v roki
Šolo obiskujemo,
V šoli pridno se učimo,
Náloge zvršujemo.

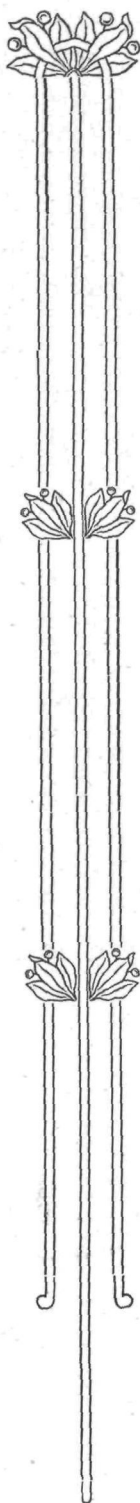
Knjigo vsako znamo brati
Kakor jagode sladké,
V knjigah marsikaj dobimo,
Kar drugodi se ne zvé.

Mnogo pridnemu učencu
Stariši obetajo . . .
Oj, lenobnemu pa tudi
Korobače spletajo . . .

Pevec.

Po svetu tujem brez domovja
Potujem svoje žive dni;
Ob potni palici — z vodnikom
Grem skozi mesta in vasi.

In dobro ljudstvo milodarov
Nasiplje v velo mi rokó;
O da bi mogel dobrim dušam
Pogledati vsaj kdaj v oko.

Zamrl mi žar je božje luči,
In slep potujem težko pot . . .
Zaklad edini so mi pesmi —
Oj hvala zanje ti, Gospod!

Mlatič.

Krepki mladi smo mlatiči,
Srajco si zavihamo,
Urno s težkimi cepiči
Po snopéh udrihamo.

Nič ne dé, če káplja s čela,
Če lasje so vznojeni,
Roka ne boji se dela,
Dlani sta ustrojeni.

Skozi lino vroče lice
Lahen veter boža nam,
Zunaj pa pojó nam ptice —
Glavo klanja roža nam . . .

Mesar.

Klobase, jetrca, meso —
Najboljša to je paša,
Zato pa zdaj tako cveté
Obrt mesarska naša.

Po vseh vaseh se vozim jaz,
Pokupim vso živino;
Teleta, krave, vole vse,
Prešiče in divjino.

Mesarski stan — ta je bogat
In tehten je — na mesu;
Da sem mesar, to vsakdo zna,
To vidi na telesu.

A to se meni čudno zdi,
Da vse se zdaj menjuje;
Kar nekdanj kmet prodajal je,
Pa zdaj nazaj kupuje.

Ej to ne bo, ej to ne bo,
To ni navada prava:
Ustvarjen lev je za mesó,
Za druge je pa trava.

Pek.

Pekovski sem pomočnik,
Skoro cel gospod,
Le da ljudstvo me priznati
Noče še povsod.

Ko na zemljo pade noč,
Spravim se pred peč,
Gnetem, pečem prav do zore,
A čez dan grem leč.

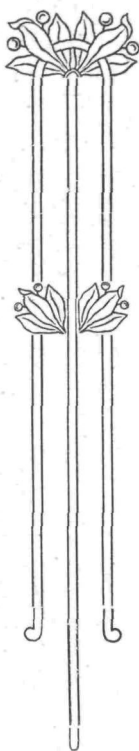
Kadar hočem, žemlje jem,
Rogce, bige, preste :
Da gospod sem, pasja dlaka,
Mislim, da zdaj veste?

Brusač.

Oj gospodinje dobre vé,
Imate danes kaj za mé?
Odkar me tukaj že ni bilo,
Se mnogo je izpremenilo.

Izpremenili so se nôži,
Da niso več nevarni koži.
Kar iz omar jih prinesite,
V popravo meni izročite.

In pa očetnjih britvic par
In kake škarje; ... Za denar
Ne bomo se prepirali,
Drug družega odirali ...

Ej, malo moke, malo sala,
Da duša se me bo držala —
Saj vidite, da sem brusač,
Ubog brusač prtenih hlač.

Rešetar.

Z bremenom težkim obložen
Rešetar grem po cesti,
Po trgu, vasi, kakor je,
O, včasih še po mestih.

Na hrbtu nosim svoj zaklad,
Kot polž, ko v goro leze,
A moj zaklad rešet in ret
Je včasih težke peze.

Ko grem po cesti sred polja,
Kjer klas se pripogiblje,
Je tóvor moj kot bel zvonik,
Ki se nad klasjem ziblje.

Pa v tem zvoniku ni zvonov,
Vendàr pa klasju pravi,
Da bode s srpom kmalu smrt
Po žitni šla dobravi ...

Ali ga kaj poznaš?

I.

Raj reče kdo, kar hoče, rak je pa le čudna žival. Le poglej ga, kako že hodi, kakor nihče. Poglej ribo v vodi, ptico v zraku, vola na polju ali konja na cesti, vse se premika z glavo naprej. Rak pa ne, on se premiče z repom naprej, ali pa, če hočeš, nazaj.

Pa bi nič ne rekel, da ne zna. Toda zna tudi z glavo naprej (sam sem ga videl), pa noče, nalašč noče. Posebnež je.

Njemu je tudi vseedno, ako diha zrak ali vodo. Prav dobro mu dene, če čepi v temni luknji v vodi; ne reče pa tudi nič, ako počiva mirno v hladni zelenjavi.

Tam, kjer imajo živali kožo, ima rak kosti; kjer imajo živali kosti, ima rak samo meso. Kar zaviti je v koščeno kožo, kakor oreh

v trdo lupino.

Kakor skriva oreh v svoji lupini sladko jedrce, tako ima tudi rak za trdo svojo skorjo belo, sladko meso.